

3.Binyıl'a Uyanmak İçin, Ezberleri Bozmak, “Tarih”i ve “Tâlih”i Yeniden Yazmak Gerek...

Yazılı ve şifâhi tarihimizi tashih etmedikçe, ne “tevhid”i (birliğimizi) sağlayabiliriz, ne de ileri gidebiliriz artık... Çünkü bugün yazılı olan ve rivâyet edilen tarih, son ve yoz Osmanlı -ve de bendegânı- tarafından uydurulmuş olan düzmece bir tarihtir. Yâni, 19.Yüzyıl başlarında, yok olma tehlikesini “kıl payı” atlattıktan sonra “Bati”ya satılmış, ve de bütün kişilik sâhibi şahsiyetleri ve geleneksel müesseseleri ile birlikte -toplumsal- geçmişimizi reddetmiş (redd-i miras etmiş) bir “Hânedân”ın tarihidir... Onun içindir ki, şimdilerde de -ancak- köksüz muhterisler, bu tarihe öykünmekte, ve de son Osmanlı'nın oynadığı meş'um role, yeniden tâlip olmaktadır. Zira onlar, Osmanlı'yı “saltanat” seviyesine yücelten tarihi arkaplân'ı ve/veya iç dinamikleri bilmedikleri içindir ki, ayakları altından maddi zemin kaydığı halde, dış desteklerle sultanlık taslayan, satılmış tûfeylilere özenilmektedirler... Osmanlı, fütuhattan ve “tevhid”den vazgeçtikten -ve “Tevhid Ordusu”nu, yani “Ocağ-ı Bekdaşiyân”ı da imhâ ettikten- sonra, halkı uyutarak kendine bağlamak ve böylece de Batı'dan destek ve borç alabilmek için ibâdete (veya tapınma'ya) ağırlık vermiş, ve “namaza-niyaza” düşmüştür... İşte şimdi, o uyutulmuş halkın torunları da, “ne kadar namaza niyaza düşersek, o kadar yükseliriz” diye düşünerek bir nevi “mürteci oligarşisi” oluşturuyorlar; ve de içlerinden karizmatik “çeribaşı”ları çıkarıp, aynen son Osmanlı gibi, aynı şekilde Batı'dan fonlanıyorlar; memleketi ipotek altına sokarak... Sonra da, “bendegân” paşalarının çocuklarıyla ahbablık tesis edip, şurada burada kalmış “Osmanlı Sülâlesi” kalıntılarını arıyorlar; “şehzâdenin bokunda boncuk aramak” meselini anımsatırcasına... Tabii ki bunu, ruhlarına sinmiş olan aşşağlık kompleksi ve menfaatperestlik sâikiyle yapıyorlar. Yoksa, önce inisiyasyon (liyâkat) seçiliminin Harem entrikalarıyla önemsizleştirilmesi ve “tarikat” geleneklerinin unutulması yüzünden, sonra da 1826'dan itibaren ivmeli bir şekilde Batılılaşmakla, “Hristo-Müslüman” bir tip şekline dönüşerek tamamen dejenere olan Osmanlı Sülâlesi'nden medet ummak, -yani onlardan bir fikir ve irâde adamının çıkabileceğini düşünmek- beyhûdedir artık... Halbuki Osmanlı da, başlangıçta namazla niyazla yükselmemişti; ilimle teknolojiyle yükselmiş ve/veya yükseltilmişti... İslâmi ibâdet biçimleri ise, cihat haricinde uygulanan, ve de “gâvur”lardan farkımızı ortaya koyarak, bizi birleştiren ritüeller olmaktan öte -mistik- bir anlam taşıymıyordu... Herne kadar Osmanlı, Batı'nın krallarından farklı olarak, -tevhid ilkesi mücibince- hükümân olduğu coğrafyada toprak sâhibi hiçbir Bey (feodal) bırakmadıysa da, tamamen başıboş bir “tiran”lık veya “tanrı-kral”lık da değildi. Ve zâten, “Roma”dan sonra, hele ki altı yüzyıl boyunca bunu yapması, mümkün de değildi... Aslında Osmanlı, bidâyette, Anadolu'daki ilk Türk yerleşimi olan Dânişmendiyeye vâris olmuş, ve onun -inisiyasyon (zâviye) seçilimine dayalı- “tarikat” sistematığı ile, “evkâf ekonomisi”nin üzerinde yükselmiştir. Onun için bizde “asâlet” değerlendirmesi, Batılı'lardaki gibi “beylik”ler (feodalite) soyundan gelmiş olmakla değil, bir “tarikat” büyüğünün soyundan gelmiş olmakla ve/veya bir büyük vakfın evlâdı olmakla yapılır. Çünkü Anadolu ve Rumeli'deki bütün beyliklerin, Osmanlı tarafından, ya savaşarak, ya da anlaşarak -her türlü- hükümânlıklarına son verildiği, ve dolayısıyla mensuplarının da sosyo-psikolojik bakımdan “iğdiş” edilmiş oldukları gâyet açıktır. Ve o yüzden, “beylik” soyundan gelenlerin de, Osmanlı'ya rağmen bağımsız ve objektif fikir veya görüş sâhibi olabilmeleri, “bendegân” ahvâdı kadar zor, daha doğrusu imkânsızdır... Ancak Osmanlı başlangıçta, “tarikat” usûl ve düsturlarını kabul ettiği için, hem kendini inisiyasyon (liyâkat) seçilimiyle, hem de yoldaşlık ahdi ile bağlamış, ve “serbest” olmuştu; ki asâleti de buradan, yani “tarikat”ın başını çeken “inisiyatör”lüğünden kaynaklanıyordu; yoksa “vassallık”tan değil... Ve böyle bir “asâlet” anlayışı da, biyolojik gen bozulmalarına rağmen, kuşakların fikrî ve irâdi karakterini ve bütünlüğünü dejenerasyondan koruyup idâme ettirebiliyordu; ki bu durum 10. pâdişaha kadar süreklilik arz etmişti... Harem entrikalarının ve muhtelif kıskançlıkların rol oynadığı “menfî seleksiyon”un, sistematik hâle gelmesi ise, Kânûnî'nin yaşlılık döneminden itibaren sözkonusudur.

Benim Duyduğum, Bildiğim Osmanlı, ve Havâss'ı...

Bugünlerde tepemize çıkmaya başlayan gerici organizasyon, öyle bir “Osmanlı” imajı çizmeye, ve de bunu

millete empoze etmeye kalktı ki, neredeyse Atatürk ve “Kurtuluş (veya Diriliş) Devrimi”miz, fuzûlî bir tarihî zuhûrât olarak kabul ettirilip yok sayılacak... Ve böylece de, son (yoz) Osmanlı ihyâ edilip, bugünkü yobaz gürûhuna “background” veya “fon” veya zemin yapılacak... Bunun başlıca sebebi, Atatürk'ü daha sağlıgındayken kuşatan, ve sonra da “Atatürkçü”lük gibi bir eyyamcılık doktrinini (Atatürk Dogmatizmi'ni) uyduran fanatik yalakalardır. Ki bu yüzden, bugün bile, “mütedeyyin” olmayan, ve dolayısıyla de bazı yoz padişahlara sempati ve hayranlık duymayan “tarihçi”ye pek rastlanmıyor... Bu durum, artık bizim de, tarihi eşeleyerek anlı şanlı atalarımızı nisyândan kurtarmamız gerektiğini göstermektedir; ki bu, bizim için hem bir hak, hem de görevdir. Zira biz, Osmanlılar gibi, meşrûiyeti tartışmalı olarak -fiilen- edinilmiş maddî çıkarılara ve statülere dayanak olsun diye, “tarih”i speküle etmek üzere, karıştırmıyoruz geçmişi... Bilâkis, tarihimizdeki ilerici düşünceleri, gömüldüğü yerden çıkararak, bugünkü bilimsel buluş ve görüşlere bağlamak üzere yapıyoruz bu görevi... **Onun için de bu çalışma, aynı zamanda “tarih”in, her konudaki (branştaki) bilimsel buluşlarla “feed-back” şeklinde etkileşerek değiştiğini veya geliştiğini gösteren (ispatlayan) güzel bir misal, daha doğrusu bir metodolojik katkı olacaktır.** Ki böylece de, “tarih”in -gizli kalmış olay ve olguların ötesinde- sâdece aktörlerinin düşünce, eğilim ve hatta niyetleriyle birlikte düşünüldüğünde dahi, rijit (değişmez) bir kayıt olmadığı açıkça anlaşılacaktır; aynı zamanda teorik olarak, geçmiş zaman insanlarıyla “ritmik rezonans” anlamında ortak bir zemine sâhip olduğumuz da hatırlanarak...

Herşeyden önce şu noktayı vurgulamalıyım ki ben, Osmanlı zamanında doğmuş, yetişmiş büyüklerimin hiçbirinin, herhangi bir padişahın sitâyîyle bahsettiğini, hatta onlardan, önemli bir şahsiyetlermiş gibi söz ettiğini -bile- işitmedim. Aynı insanların, Atatürk'ü göklere çıkardıklarını da hiç duymadım. Bilâkis onların, Atatürk'ün bir menfaatperest gürûh tarafından kuşatılmış olduğu yolundaki üzüntülerine şâhit oldum. Benim, çocukluk ve ilk gençliğimdeki algılamam, sanki halk arasında bir “cumhuriyet” fikriyatı -eskiden beri- varmış da, padişahlar toplumun üstünde, iğreti bir kukla gibiymişler, ve Atatürk de bu fiilî durumu resmîleştirmiş; ama kendisi de bir süre sonra, bir takım güçler tarafından tecrit edilmiş, şeklindeydi... Çünkü mesela, bazı büyüklerimden, Osmanlı hakkında şöyle sözler işitirdim: **“Bizim atalarımız, Dânişmendiye'de şehirler kurup şehirli hayatı yaşarken, bunların (Osmanlı'nın) ataları dağda keçi güdüyordu...”** veya **“Sarayburnu'na bir Çadırkent (Topkapı Sarayı) kurdular ama, hiçbir zaman balık yemesini öğrenemeyip, kuzu çevirmeye devam ederek, erken yaşlarda gut (damla) hastalığından geberip gittiler..”** veya **“Yalısaray'ı da bizim atalarımızdan gördüler ama, Avusturya krallarına özenip de, Ermeni'lere -Dolmabahçe, Çırağan, Beylerbeyi gibi- Yalısaray'ları taştan mermerden yaptırınca, bu sefer de romatizmadan kırıldılar..”** Halbuki o sıralarda, Mescid-ül Aksâ'nın restorasyon mimarı, ve de ahşap yalısaray'lar geleneğinin ustası büyük dedem Esad Efendi de bulunuyormuş; ve hatta Sultan Aziz zamanında, “sermühendis” ünvanına lâyük görülmüş. Ama Osmanlı, -1826'dan sonra- Bekdaşilere, İstanbul'da itibar kazandıracak işler yaptırmak istemiyormuş aslında... Bütün bunlardan başka, babaannemin Kuzguncuk'taki yalısının -birçok komşu yalı ile birlikte- üzerinde, eskiden çok büyük bir saray (Sulu Saray) olduğu yolundaki söylentileri de dinler, ve üstelik onun temellerine ait bazı kalıntılar da görürdüm... Fakat babaanneme, “mâdem ki büyük büyük dedemiz Kanûnî'nin hocası oluyor, o zaman niye -mesela öbür atam Molla Gürânî kadar bile- meşhur değil?” diye sorduğumda, her sefer beni “karıştırma şimdi onları..” diyerek, tatlı-sert bir şekilde azarlardı; hiç unutmam... Sonradan anladım ki meğerse, Sultânî-Bekdaşi çekişmelerinden bahsetmekle, beni politikaya bulaştıracağından korkarmış; Abdülhamit'in “taharri”sinin tuzaklamasıyla, sırf “aleyhte konuşmak” suçundan (!) yakalanarak, Sinop'ta “kalebent” olarak 5 yıl hapis yatırılan, ve de çıkar çıkmaz veremden ölen ağabeyini hatırlayarak... Ama bir gün Babaannemin, **“bir zamanlar İstanbul'un üçte biri bizimdi evlâdım”** dediğine de şâhit oldum; büyük bir şaşkınlığa düşerek... Ve de, ne zaman ki, Babaannemin gizlice çıkarıp karıştırdıktan (veya eşeledikten) sonra, yine sessizce gömme dolaba koyarak kilitlediği rulo rulo, tomar tomar vakıflar evrâkını devraldım, işte o zaman anladım ki, bana şifâhen nakledilenler hiç de abartılı değilmiş... Ve aynı anda şunu da anladım ki, aslında okullarda okutulan tarih kitapları, millette boş bir böbürlenme hissi yaratmak üzere, hamâsî propaganda ve ajitasyon yapmak amacıyla kaleme alınmış palavralarla dolu...Çünkü herşeyden önce şunu gördüm ve anladım ki, İstanbul'un ilk îmarında ve Türkleştirilmesinde, Anadolu'daki ilk Türk şehirlileri olan Dânişmendiye'lilerin (yani bizimkilerin) rolü büyük olmuş... Meselâ, vakfiyesi 1530 tarihinde, kızı Fâtıma tarafından düzenlenmiş, -ve de Saraçhâne'den Haliç'e doğru, Zeyrek'in de bir kısmını kapsayan- büyük bir vakıf bırakmış olan Ayasofya

imamı **Hüsam Bey** bunlardan biri; ki benim atalarımındanmış meğer... Kendisi muhtemelen, hem Yavuz Selim Han'a, hem de onun oğlu Kânûnî'ye, Ayasofya'da kılıç kuşatmış olmalı... Çünkü o zamanlarda Ayasofya imâmiyeti, çok önemli bir statü demek; zira Avrupa'daki “kardinal”lerin, “papa”ların yaptığı “taç giydirme” merâsîmi gibi bir törenle, taht'a geçen padişahlara kılıç kuşatıyorlar... Ayrıca, kendileri de Cuma hutbelerine yalın kılıç çıkıyorlar; fâtihân temsilcisi olarak... Atamızın isminin Hüsam (yani keskin kılıç) olması, ve “bey” sıfatını taşıması da, onun, “Seyfiyûn”dan bir yönetici olduğuna işâret ediyor; yani medrese mollası olmadığını gösteriyor... Diğer bir atam ise, “İmâm-ı Sultan” nâmıyla mâruf, Saray'ın ve de her sene Mekke'ye -büyük bir servetle- gönderilen Surre Alayı'nın imamı, Yavuz Selim Han'ın yoldaşı, Kânûnî'nin hocası, Yeniçeri'ler ile İstanbul Bekdaşileri'nin – Hacı Bekdaş Velî ile özdeşleştirdikleri- Pîr'i, **Mevlâna Bekdaş Efendi**'dir. Efendi sıfatını taşıması, “tarikat”ın Kavliyûn kolundan olduğuna, Mevlâna nitelendirmesi de “pir” olduğuna delâlet etmektedir; ki onun için de, bizim şecere şeması, bu zâtın adıyla başlatılmıştır... 1534 tarihli vakfiyesini, zamanın İstanbul kadısı olan -ama sonradan Kânûnî'nin Şeyhülislâmı olarak ünlenen- Ebusuud Efendi, içlerinde Nâkib-ül Eşrâf'ın da bulunduğu 12 önemli şahsiyetin şahitliğinde tertiplemiş ve tastik etmiş... İmâm-ı Sultan Vakfı, Dânişmendiye'den de (Tokat'tan 34 dükkân, Sivas'tan bir köyün yarısı olmak üzere..) bir çok emlak ihtiva ediyor... İstanbul'dan ise, Karaköy'de, hem kadınlar hem de erkekler için iki ayrı bölümden müteşekkil bir büyük hamam (ki şimdi onun yerinde, Karaköy Palas adındaki iş hanı bulunuyor), bir kahvehâne, 35 dükkân, bir ufak esnaf mescidi; ayrıca Haliç'in karşı tarafında, Balat'tan Ayvansaray'a kadar da muhtelif dükkânlar ile merhumun anıt türbe'sini ihtiva etmektedir... Ayrıca, vakfının hâricinde, Eyüp'teki bir büyük dergâhı ve -evlâdının gömülmesini istediği- hazînesini de “tarikat”a bırakmış bu büyük adam... Başka bir ceddîm ise, Fatih zamanından beri “Hâss” dirliği olarak ailecek tasarruf ettikleri yöreyi (bugünkü Hasköy'ü), tuğla-kiremit imâlâtı ile başlayıp, teknik okul açacak kadar, bir “sanayi kompleksi” hâline getirdikten, ve bir de kendi adına, çok uzun minâreli bir cami ile haziresini (mezarlığını) inşâ ettikten sonra, ailenin son kuşağının büyüğü olarak vakfeden **Kiremitçi Ahmet Çelebi**'dir. Kendisinin “çelebi” sıfatı, “tarikat”ın Şurbiyyûn (şerbetliler ekolü) kolundan geldiğini, “kiremitçi” lâkâbı da, zenaatkâr (tekniker) erbâbından ve/veya loncasından olduğunu ifâde etmektedir. Ki bizim ailedeki, mimar-mühendis olma geleneğinin de, -en azından- bu şahsa dayandığı söylenebilir... Bugünkü sanayicilerimizin, bu ilk büyük İstanbul -Türk-sanayicisini tanımamaları, veya görmezden gelmeleri, onların ne kadar (yalnız sermâyece değil, fikren ve rûhen de..) dışarıya bağlandıklarını göstermektedir; hem de maalesef, bir zamanlar bu vakfın -mesela Silahtar'daki- arâzilerini “bi bedâva” kullandıkları halde...

Yukarıdaki tablo gözönüne alınırsa, gerçekten de, 16.Yüzyıl'ın ilk yarısından, yani henüz daha Süleymaniye, Şehzadebaşı, Sultanahmet, Yenicami gibi büyük camilerle, külliye ve müştemilâtlarının yapılmamış olduğu, ve de Haliç kasr'larının yerlerinde yellerin estiği bir zaman kesitinden bakıldığında, bizimkilerin imâr ve vakf ettikleri alanların, Şehrin mâmur kısmının 1/3'ünü kapsayabileceği gâyet mâkul görünmektedir. Kaldı ki ayrıca, Şhremini ile Aksaray'ın Horhor mıntıkasında -yani 1826'da topa tutulan Yeniçeri kışlalarının yanında- kışlık ikâmetgâhları da bulunmaktadır...Diğer yandan şu nokta da çok ilgi çekicidir ki, bizimkilerin (yani Dânişmendiye kökenlilerin) işyerleri kurduğu Balat, Karaköy, Hasköy gibi semtler ile, sonradan yazlık olarak yaptırdıkları Sulu Saray'ın bulunduğu Kuzguncuk yöresi, Yahudilerin de yoğun olarak yaşadığı yerlerdir. Dolayısıyla buradan, bizimkilerin Yahudi göçmenlere sahip çıktıklarını anlayabiliyoruz. Ayrıca, 19.Yüzyıl'da Kuzguncuk'a yerleştirilen Polonya'lı asilzâde mültecilerin, sosyalizan bir fikriyât geliştirmiş olmalarını da, bu yakınlığa bağlayabiliyoruz; söylentileri kaale almasak bile... Ki Nazım Hikmet de onların çocuklarıdır...

Aslında 1826'da Ne Oldu?...

1826 yılının “Vaka-i Şerriye”sinin, ne ve nasıl olduğu tam olarak bilinmiyor hâlâ... Bir defa Yeniçeri'lerin, III.Selim'in hallinde canını zor kurtarmış bir Sultan'a karşı güven duyduklarını, ve de “Sultanımız efendimiz bizi mahvetmez” gibilerinden “kurbanlık koyun” teslimiyeti içinde bulduklarını düşünmek, safdillik değilse, birşeyleri (tertipleri) gizlemeye mâtuf bir hilekârlıktır. Yâni herşeyden önce, II.Mahmut'un, -cânîlik anlamında- umulmadık bir performans gösterdiğini düşünmek gerekir bu olayda...

Esnaf ve zenaatkârlarla içli dışlı olan, ve yaptıkları “karakullukçu”luk (yani inzibatlık) görevi dolayısıyla, mahalle halklarıyla da yakın ilişki içinde bulunan Yeniçeri teşkilâtı, icâbında -bir nevi- gerilla direnişi bile gösterebilecekken, nasıl oldu da bu kadar kolayca tecrit ve imha edilebildi?... Bunun, “görünen köy” gibi olan iki sebebi vardır aslında... Birincisi, gâvur devletlerinden ve de gâvur “Galata Bankerleri”nden alınan borç paralarla ulema ve âyân takımı satın alınmıştır. Sonra da, -gâvur topçularıyla anlaşarak- “Harekât” sırasında meskûn mahaller, hem karadan ve hem de denizdeki gâvur gemilerinden topa tutulmuştur; ki böylece de sivil halk panikletilerek terörize edilmiştir; Yeniçeriler'in imhâsı husûsunda... Ve böylece, memleketi ipotek etmekle beraber, yeni ordu kuruluşunu da ihâleye çıkarmıştır gâvurlara (Fransız ve Almanlara); gâvur padişah II.Mahmut; hem de ismini, hiç utanmadan, “Asâkir-i Mansûre-i Muhammediyye” koyarak... Ve de son tahlilde, İslâm'ın “tevhid” ilkesinden -radikal bir şekilde- vaz geçtiği halde, millete, “kelime-i tevhid” çığırtkanlığı ile “sünni İslâm”cılık yaptıran bu “gâvur padişah”, tevhid!.. tevhid!. nidâları arasında, kendi çıkarlarını, müstevli emperyalistlerin çıkarlarıyla tevhid etmiştir; aynen Atatürk'ün dediği gibi... Silâhlı direniş kırılınca, bilindiği gibi Yeniçeri'lerin, eskisinin yenisinin bütün malları, mülkleri ve vakıfları -hatta mezarları bile- yağmalandı ve yok edildi. Ayrıca İstanbul'daki bütün dergâhlar da kapatıldı; ve buraların müdâvimleri de “bekdaşı” diye yaftalanarak -âdeta- aforoz edildi. Ve daha sonra da, bugünkü “Tunel” civârında “sosyete kulübü” gibi bir işlev görmeye devam eden Mevlevî Dergâhı'ndan başka, halk için yeni dergâhlar açtırıldı; dışarıdan (özellikle Magrip'ten, Irak'tan) Nakşibendî şeyhleri getirtilerek... Tarikat'ın Sefiyûn kolu halledildikten sonra, sıra bizimkilere, yani Şutbîyûn ile Kavlıyûn mensuplarına geldi tabiatıyla... Önce, 19.Yüzyıl'ın ortalarına doğru, bizimkilerin Kuzguncuk civârında bulunan Yalısaray'larını kundakladılar. Bu olaydan, Sultan Abdülmecit'in haberi yokmuş gibi bir anlam çıkıyorsa da, iş gene “derin devlet”in veya “kraldan çok kralcı”ların işiydi... Daha sonra, Abdülhamit zamanında, İmâm-ı Sultan Vakfı'na ait, Karaköy'deki koskoca hamam kundaklandı; hem değerli ve gösterişli bir yerde bulunması, hem de -Yeniçerilerden sonra İstanbul'un mahalli emniyetini sağlayan, gelenekçi- Külhanbey'lerini barındırması sebebiyle... Ve sonra da, “hile-i şeriyeye” ile Vakıf'tan yürütülüp, başka bir organizasyona (veya konsorsyuma) devredildi; ki böyle bir olay, hiçbir “devlet”in teritoryal (veya hükümlerlik) alanında cereyân edemezdi... Ayrıca II.Abdülhamit, Hasköy'deki uzun minâreli ve geniş hazîreli Kiremitçi Ahmet Çelebi camiine de göz dikti; ve sonuçta, bunun vakfının ve vakıf senetinin yok olduğuna kanaat getirerek, Camii tamir ettirmek sûretiyle zimmetine (kendi vakfına) geçirdi. Ama bu arada, Cami arâzisinin ortasından geçirdiği ve de yükselttiği yollarla, hem haziresini Cami'den ayırdı, hem de Cami'yi -gösterişli minâresi, azametli görünmesin diye- beş on metre yere gömdü... Ayrıca Eyüp'de, Âgâh Efendi Dergâhı diye ün yapmış -cami'li- külliyyeyi de, kapısına kilit vurarak çürümeye bıraktı... 19.Yüzyıl'ın sonlarına kadar haziresine defîn yapılmış olan Dergâh, 1960'lara kadar metruk bırakılıp harâbe hâline getirildikten sonra, “alavere-dalavere” ile Nakşibendî'liğin bir koluna devredildi... İşte Osmanlı, son zamanlarında hep, tarihimizdeki mümtaz şahsiyetleri ve de İmparatorluğun kurucusu (“tevhid”in bayraktarları) olan gerçek “tarikat”çıları unutturmak ve itibarsızlaştırmak için yordu kafasını... Zira, dışarıya, “memleketin yegâne sâhibi benim” diyerek, yabancılardan rahatça, ipotek karşılığı borç para alabilmekten onun bütün murâdı... Seyfiyûn (Yeniçeri'ler) ile birlikte “tarikat” sistematığı ayakta (veya hayatta) kalabilseydi, hiçbir sultan, gâvurlardan bu kadar (Düyûn-u Umûmiye'ye varıncaya kadar) borç alamaz, ve hiçbir devlet veya kapitalist de, Osmanlı mal (vakıf) varlığı kadar varlığa (vakıflara) sâhip olan, yâni “mülk”e ortak olan, ve ayrıca Şurbîyûn koluyla -o zamanki- sanayii de ellerinde bulunduran başka aileler varken, tek bir Osmanlı'ya o kadar borç para vermez, veremezdi. Ve vakıflar, orijinal senet şartları mûcibince işletilirken de, Ülkemiz “kapitalist rejim”e geçemez, ve belki de 1848 devriminin daha kolay ve kalıcısı bizde gerçekleşirdi; sonraki devrimleri de lüzumsuzlaştırarak... Çünkü ne kadar yozlaşmış olursa olsun, Yeniçeri Ocağı'ndan, - “şirket” ve “borsa (stok market)” mütekâbili- “vakıf” ve “kapan” ekonomisine de, liyâkat (zâviye veya inisiyasyon) seçilimine de, karşı çıkacak hiçkimse olmazdı; yâni “tarikat” prensipleri mûcibince olamazdı. Ve dolayısıyla de, “komünizm”in başlıca eksiği -ve gediği- olan “inisiyasyon” seçilimini, Dünya'nın gündemine getirebilirlerdi... O halde demek ki, Yeniçeri Ocağı'nın imhâsını, mâsum bir “askerî reform” gibi göstermek, -ve hatta Osmanlı'nın intikâmı gibi yorumlamak bile- provokatif bir çarpıtmadır. Bu olay aslında, Osmanlı Hânedânı'nın -kendi atalarına da ihânet ederek- gerçekleştirdiği, “memleketi Kapitalizm'e açma ve satma” operasyonudur; ki Atatürk'ten sonra, Cumhuriyet döneminde de, “Asâkir-i Mansûre-i Muhammediyye” mütekâbili olan NATO ordusunun müdâhaleleri ile, ekonomik uyum(!) düzenlemeleri daima yapılmıştır... Bu mülâhazalardan, “kapitalizm” denilen düzenin ancak gasp ve talanla -tesis edilip- sürdürülebileceği husûsu da açıkça anlaşılmaktadır. Nitekim bugün dahî, “Globalizm”in mahalli yönetimi hâline getirilmiş bulunan

“T.C.Devleti” nâm kuruluş, vakıflarımız hakkında, kendi hukûkuna göre yaptığımız bütün mürâcaatları gayri kânûnî bir şekilde cevapsız bırakarak, ve hatta tarihi -orijinal- kayıtları bile inkâr ederek, AİHM'ne gitmemizi engellemeye, ve böylece de ekonomik iflâsını geciktirmeye çalışmaktadır; belki bu arada, hak arayan sülâlenin soyu tükenir, filân gibi ümitlerle... Öte yandan Yeniçeriler'i, değişime, gelişime karşıymış gibi tanıtmak da, büyük bir bühtândır. Çünkü onlar gelişimin -ancak- “tevhid” yolundan olabileceğine inanan, ve İslâmiyetin “tevhid” prensibini, gazâ yaparak, fetihler gerçekleştirerek fiilen Dünya'ya teşmil etmeye çalışan, ve de “tevhid”in ekonomik altyapı'sını teşkil eden “vakıf”ları, “kapan”ları kanlarının son damlasına kadar savunan insanlardı. Nitekim Yeniçeri'ler ortadan kaldırıldıktan sonra, “narh” esâsına göre çalışan “kapan”lar da, kâr amacı gütmeyen “vakıf”lar da -bir şekilde- yok edildi. Ortada kalan Sultânî vakıflar da, -modern vakıflara örnek olmak üzere- Batılı'ların “fon”ları gibi, yandaşlara, gericilere sağlanan “yemlik”ler hâline dönüştürüldü... Demek ki, aslında “tevhid ordusu” olan Ocağ-ı Bekdâşiyân'ın, -ironik bir şekilde- Hilâfet bayrağı altında toplanan Sultânî ve “gâvur topçuları”nın ittifâkıyla ortadan kaldırılmasından sonra, İslâmiyet'e hâlâ “tevhid dini” diyebilmek mümkün değildir. Nitekim, yerine kurulan “Asâkir-i Mansûre-i Muhammediyye”nin, ne “tevhid” için yeni ülkeler fethetmek (açmak) gibi bir amacı oldu (olabildi), ne de, “tevhid”in ekonomik altyapı'sını teşkil eden vakıf ve kapanları korumak gibi bir endişesi... O “Peygamber Ordusu(!)”, kapitalistlerin pazar (sömürü) alanlarının bekçisi olarak görevlendirilmişti; ve zaten “kapitalizm” de, sâdece -mahallî- kilise dinciliğine imkân veren, ve “tevhid”e karşı olan bir ideolojiydi...

Osmanlı, bizim vakıflara el koyduğu zamanlarda, yıllık gelirlerden, evlâtlara pay dağıtıyordu tabiatıyla... Ama sosyo-ekonomik olarak pasifize (ve tecrit) edilmiş bu insanlar da, bu paraları, meyhânelerde yiyorlardı; ki böylece de, İstanbul'un meşhur “rind meşrep bekdâşi” tipi şekilleniyordu... Bu içkici ve alaycı insanların, atalarının vakıf senetlerini, Vakıflar İdaresi (Evkâf Nezâreti) kurulduktan sonra dahi, Osmanlı'nın devletine teslim etmemesi, ve hatta bazılarının kopyalarını bile göstermemesi, yüksek bir vatansızlık idrâkının ve insâniyet bilincinin tezâhürüdür. Çünkü şâyet Osmanlı, bu kayıtları ele geçirseydi, aynen Yeniçeri Ağaları'nın vakıflarına yaptığı gibi yok edecek, veya mülkünü istediği kadarını var gösterecekti. Nitekim Kiremitçi Vakfı'nda bunu yapmış, ve kopya senette cami kaydını göremeyince, cami'yi iç etmişti. Kaldı ki, vakfiyesi hiç işleme konmamış Hüsam Bey Vakfı'nın mal varlığını da, ona buna yağmalatmıştı... Vakıflar evrâkının saklanması meselesine gelirse, o olay bir “polisye roman” gibidir. Kuzguncuk'taki büyük Sulu Saray yangınına müteakip, elden ele dolaştırıldıktan sonra nihâyetinde, bir polis şefiyle evlendirilen bir genç kızın cihazlarının arasında saklanmıştır o evrâk... Şöyle ki, o sıralarda Abdülhamit yeni bir kabine kurmuş, ve sosyo-politik dengeleri sağlamak üzere de, İstanbul'un köklü sülâlelerinden birer Nâzır tayin etmiştir bu kurula... Bunlardan biri **Zaptiye Nâzırı (İçişleri Bakanı) Gürânîzâde Şefik Paşa**, diğeri de Bekdâşilerden **Nâfia Nâzırı Zihni Paşa**'dır. İşte aynı kabinede buluşan bu paşalardır ki, aralarında konuşup anlaşarak yeğenlerini -hiç kendilerine sormadan- evlendirmeye karar veriyorlar; ki bu şekilde, **Kadı Mahmûd-ı Gurânî**'nin, Galata-Beyoğlu Emniyet Âmiri olan oğlu **Ahmet Suphi Gürânî** ile, merhum Sermühendis **Esat Efendi**'nin kızı, Rüştüye mezunu **Hayrûnisa Hanım** evleniyorlar (1903-4)... İşte bizim bütün vakıfların evrâkı da, ağabeyi mühendis Hayri Bey'in mârifetiyle, Babaannem Hayrûnisa Hanım'ın cihaz sandığına, ve oradan da cihazıyla birlikte, kendisinin özel gömme dolabının içine yerleştiriliyor. Ve bundan, Büyükbabam Ahmet Suphi Bey'in bile hiçbir zaman haberi olmuyor; kendisi, İttihatçıların darbesine kadar, Beyoğlu'nda “mason” kovalamaya (takip etmeye), ve de Galata Köprüsü'nde geçiş ücreti toplamaya devam ediyor... İttihatçılar iktidâra gelince de kendisi, nâzik bir şekilde -sulh hâkimi yapılarak- taltîfen Antakya'ya sürülüyor... Ama tabii ki Babaannem oralara gitmiyor, gidemiyor; ve böylece de boşanıyorlar... 1934 yılına gelinip de, soyadı kânunu çıktığında ise, Babaannem, Bekdâşi soyadını almak istese de Babam, -Cumhuriyet'te bile- hâlâ bu isme karşı Sultânî (ve irticâî) alerjinin devam ettiğini söyleyerek, kendisini Gürânî soyadına râzı ediyor... Burada benim çözemediğim, ve kimseden de bir açıklama duymadığım tek husus şu: Zihni Paşa'nın bu olaylardan haberi var da, görmezden gelmek sûretiyle ikili mi oynamış, yoksa Mühendis Hayri Bey, ondan da mı gizli olarak yürütmüş bu işleri... Ama -ne olursa olsun- netice itibâriyle Abdülhamit, kendisinin bir nâzırı, ve de bir polis şefi kullanılarak atlatılmış oluyor... Benim bildiğim, bizimkilerin Abdülhamit'e lânet okudukları, ve de yaptığı veya gözyumduğu yolsuzluklar dolayısıyla, Vâkıfların (kurucuların), -vakfiyelerine derc ettikleri- beddualarının, bir gün mutlaka tutacağından emin bulduklarıdır. Husûmetleri o kadar büyüktür ki, meselâ Babaannem'in bir ağabeyi, dâvetli olduğu bir dost (!) meclisinde, gömme dolapta “taharrî”

saklanmak sûretiyle tuzaklanarak, Padişaha hakaretten “suçüstü” yapılmış; ve bu hatasını, Sinop'ta beş yıl “kalebent” yatarak, ve çıkar çıkmaz da veremden ölecek ödemiştir... Ama netice itibâriyle, bizimkilerin inançları da, Abdülhamit'in tahttan devrilip, “düşük sultan” olarak -aşağılanarak- can vermesiyle, ve sonra da bütün sülâlesinin, Hâlâskâr Gâzi Mustafa Kemal tarafından sürgün edilmesiyle doğrulanmıştır... Bu arada II.Abdülhamit'in de, dedesi II.Mahmut gibi “bekdâşi fobisi (ve vicdan azâbı)” ile mâlûl olarak yaşadığı da unutulmamalıdır...

Son Osmanlı'nın Habâsetinden Kurtulmuş Değiliz...

Aslında, Sultânî-Bekdâşî çekişmesini, İslâmiyet'i, **“din olsun da, bizim olsun”** anlayışıyla -“tevhid”den vazgeçerek- bir “kilise” mesâbesine indirgeyenlerle, **“dinden (tapınmaktan) vazgeçerim de tevhid'den (İnsâniyet'in birliğinden) asla vazgeçmem”** zihniyetiyle bilimsel yol arayışına girenler arasındaki çelişki olarak anlamak lâzımdır. Ve de bu çelişkinin, Kapitalizm ile Komünizm arasında yaşanmış olan çelişkinin bir benzeri, ve -gerçek negasyon anlamında- daha derini olduğunu görmek lâzımdır. Şöyle ki, bir defa Bekdâşi zihniyetinin (fikiyâtının) altyapı'sı, “vakıf”lar ve “kapan”lar ekonomisidir; ki kesinlikle “kapitalizm”in, “şirket”ler ve “stok-market”ler (yâni “borsa”lar) ekonomisi ile bağdaşmaz. Çünkü vakıflar “kâr” amacı gütmeyenler, “kapan”lar da -talep'e göre oluşan spekülâtif değer artışlarına izin vermeyen- “narh” esâsına göre çalışırlar...Ve dolayısıyla de “üstyapı” olarak, komünizan bir fikriyât tâyin ederler. **Kilisecilik anlamındaki din ise, kapitalist ekonominin tâyin ettiği -ve de din kitaplarının fikriyâtından bağımsız olan- bir üstyapı kurumu ve din anlayışdır; “her sosyo-ekonomik çevreye bir din ve bir tanrı” gibilerinden...** İşte onun içindir ki, 1826'dan sonraki padişahları, “sünnî”, “hanefî”, “mâturîdî” gibi kabul görmüş “İncil”lere sâhip bir İslâmî Kilise'nin “başpapaz”ları olarak görmek lâzımdır. Ki bu başpapaz'lardan, en “katı gâvur” olanları da, II.Mahmut ile II.Abdülhamit'tir... Cumhuriyet dönemine geçildikten sonra ise, halkın kafasına kazınmış bulunan “bizim tanrımız, bizim dinimiz” fikriyâtı veya saplantısını kullanarak, ve de “tarikat” kisvesi altında bir çok alt kilisenin açılmasını da sağlayarak, demokratik (!) bir şekilde “başpapaz” seçilen ilk kişi Adnan Menderes'tir... Ama o, bu misyonunu, modern demokrat ve laik bir kişilik kisvesiyle yerine getiriyordu; hem “Devrim” kânunlarının icâbını -kerhenyapıyormuş gibi görünmek, hem de alışmış bulunduğu Batılı yaşam tarzını sürdürebilmek için... Ama halkın kafasına kazınmış olan “bizim, biricik tanrımızı (Allah'ımızı) bütün dünya tanımalı, ve O'na bizim gibi tapınmalıdır; tapınmayanlar kâfirdir” mealindeki bir -yanlış (sekte)- kanıyı veya inancı kullanarak (sömürerek) başbakanlık mevkiine yükseldiği için, aslında bir “başpapaz”dı. Ve esas görevi de, ülkemizin ekonomik altyapı'sını kapitalizm'e göre şekillendirip ona yamamaktı; zira “kilise” dinciliğinin altyapı'sı, kapitalist ekonomi idi... Ve “kilise” dinciliği de aslında, Yahudilerin kavmiyyet dinciliğinin -her halka veya cemaate uygulanacak şekilde- şümûllendirilmiş hâlimden başka bir şey değildi... Adnan Menderes, “haraca kesmek”te buldukları mntıkların, -Osmanlı tarafından- kendilerine mülk olarak verilmesiyle ortaya çıkan meşrû zorbarların, yâni Âyan adındaki “derebeyleri”nin çocuğuydu; ve dolayısıyla de düzlükten, ve burnunun dikine -bir gergedan gibi- dümdüz gitmekten pek hoşlanıyordu. Onun içindir ki, “mimarî biblolar” şehri olan İstanbul'a girince, “zücâciyye dükkânına girmiş gergedan” gibi bir durum hâsıl oldu... Ayrıca kendisi, padişah efendilerinin (ve/veya velinimetlerinin) şartlandırmasıyla, “bekdâşi” adına karşı da -kırmızı gören boğa gibi- aşırı duyarlı veya gıcıktı... Ondan dolayı da, İstanbul'da giriştiği yol açma ve genişletme hafriyâtları sırasında, şimdilerde yaşlı ağaçlara gösterilen ihtimâmı bile göstermedi Bekdâşi eserlerine ve anılarına karşı... Ve bu cümleden olarak meselâ, İmâm-ı Sultan Vakfı'na ait, Karaköy'deki (tramvay caddesi üzerindeki), tahta oymalı gâyet zarif bir “şerefeye” sâhip esnaf mescidini de, İmâm-ı Sultan Mevlâna Bekdaş Efendi'nin, -yani “tevhid” yolunda gerçekten ceht etmiş ve ilerlemeler kaydetmiş bir “inisiyatör mümin”in- türbesini de, açtığı yollara biçirdi ve yok etti... 1954-55 yıllarında Babaannem, şeceresinin 1 numaralı şahsiyeti olan, Yavuz Sultan Selim'in yoldaşı, Kânûnî Sultan Süleyman'ın hocası, Yeniçeri'ler ile İstanbul dergâhlarının mânevî lideri Mevlâna Bekdaş Efendi'nin, türbesinin yıkılıp kemiklerinin de çöpe atıldığını öğrenince, büyük bir yeis'e ve öfkeye kapılarak, “Allah'tan belâlarını bulacaklar, soyları bile kuruyacak; çünkü bu vakıflar korkunç beddualarla korunuyor.” gibilerinden bir şeyler söylemişti; hiç unutmam... Daha sonra, 1961'e gelindiğinde, Menderes'in idâmını ben -bizzat- haber verdiğimde ise Babaannem, gâyet rahat bir yüz ifâdesiyle “işte şimdi lâyığımı buldu” demişti; ki bunu da unutamam... İleriki zamanlarda, Menderes'in çocuklarının -esrârengiz bir şekilde- ölmelerini ve sakat kalmalarını da izleyince, benim kafamda, “bazı insanların nefeslerinde (dualarında), bilinmeyen bir güç mü

var acaba?” gibilerinden bir soru belirdi. Çünkü anlatılanlara ve gördüğüme göre, Abdülhamit'e ve sülâlesine beddualar edilmiş tutmuş; Menderes'e ve sülâlesine beddualar edilmiş, o da tutmuş... On yıllar sonra çözdüm ben, bu “hikmet”in maddi sebebinin... Beddualarla çarpılan bu insanlar aslında, “gayr-i kâbil-i tatbik” olduğu yüzyıllar önce fiilen, sonra da fikren anlaşılmalı bulunan İslâmiyet'in “tevhid” ilkesini gerçekleştirme vaadini pazarlayıp -halka- satmakla iktidar olmakta ve/veya başta kalmaktadırlar. Yâni insanların “vicdânî rıza”larını yalanla alıp suistimâl etmektedirler. Çünkü sıradan insanlar, Allah adındaki tek bir “Zât-ı Muhterem”in tek bir “din”i olacağına, olması gerektiğine, bunu kabul etmeyenlerin ise, O yüksek şahsiyete büyük bir saygısızlık ve hatta küfür ettiklerine inandırılmışlardır; “galat-ı meşhur” olarak... İşte, liderliğe soyunan bazı düzenbazlardır ki, bu yanlış kanyı “eğitim”le düzeltereklerine, -zımnen de olsa- bu yaygın inancı gerçekleştirme vaadi ile iktidar olmakta, ve etraflarında bir “çıkarıcılar zümresi” oluşturmak sûretiyle de iktidarda kalmaktadırlar. Yâni iktidardaki “menfaatperestler oligarşisi”nin birlik ve beraberlik sözleri ve tavırlarıyla halk hipnotize edilmektedir aslında... Böyle bir “hipnoz” durumunun, mahalli topluluklar ve/veya cemaatler çapında düşünüldüğünde, -menfaat grubunun daha küçük, liderin daha idealist olacağı ve vaadleri ufak atacağı dolayısıyla- pek de büyük zararlara yol açmayacağı düşünülebilir. Ama memleket çapında dinsel “tevhid” vaadiyle iktidar olanların, ülkeyi ipotek ederek aldıkları borç paralarla kurdukları “saadet zinciri” bir gün bir şekilde (ufak bir manipülasyonla) kopunca, menfaat oligarşisi çil yavrusu gibi dağılmakta, ve halktaki “vicdânî rızâ” rezonansı (veya meleke rezonansı) da yok olmaktadır. Ki böylece tüm memleketi saran (ve sarsan) kaotik ve anarşik ortam, sorumlu yöneticilerin etik (melekî) disiplinlerini (yani “moral”lerini) bozmakta, dolayısıyla kişilik bütünlüğü dağılmış (yâni fiilen “suçüstü” olmuş) bu insanların halkta yarattığı infial de, onları “ip”e kadar götürmektedir; hukûklar ve zamanlar üstü, “insânî oluşum” yasaları mûcibince... Halbuki onlar, doğru -veya haklı- bir “tevhid”ci teoriye ve doktrine sâhip olsalar, en zor şartlarda bile, milletin birlik ve bütünlüğünün odağı olmaya, ve “inisiyatör lider” kalmaya devam edebileceklerdir... Yâni en sonunda idrâk ettim ki, hakıyla “lânet okumak” aslında, -halktan- yalanla alınan rızânın veya desteğin, bir gün âniden yok olacağını, ve de müsebbiplerini sebepsiz bırakacağını bilen veya sezenlerin kehâneti (öngörüsü) anlamını taşıyormuş meğerse... Ve bizimkilerin en büyük bedduası olan **“sebepler sebep kalsın”** sözü de meğerse, ne kadar doğru ve haklı bir temenniymiş... Onun için son olarak, şimdi ben de nasihat ediyorum ki, hiç kimse “tevhid” dindarlığı satarak (tezgâhlayarak) Devlet'in başına çöreklenmeye, ve sonra da millete bir mezhep (kilise) dinciliği dayatmaya kalkmasın; yâni son Osmanlı'nın ve Menderes'in yaptığını yapmaya özenmesin. Herne kadar Globalist'ler, Türkiye'de mûnis bir İslâmî Kilise'nin tutunmasını arzu etseler de... Yoksa, -en ufak bir sarsıntı veya manipülasyonla- çarpılırlar, hem de çarpılmalarına sebep veya mâzeret bile bulamadan... **Çünkü herşeyden önce, “kapitalizm” taraftarı olmak, “tevhid dini”ne karşı olmak, veya -ancak- kiliseci veya cemaatçi anlamında dindar olmak demektir.** Zira gâyet açıktır ki “kapitalizm”, insanları peşinen, “kapital sâhipleri” ve “işçiler” olmak üzere ikiye böler...

Esas Kurtuluşumuz, Bütün Dünya Halklarıyla Birlikte Olacaktır.

Geleneksel “tarikat” sistematüğimizin ve “tasavvuf” fikriyatımızın nihâyi (ve bilimsel) metodolojisi olan **İnsan (Emek) Bilimi**, “İnsânî Tevhid” yolunda önce Yunanistan, Suudi Arabistan, İran, vs. gibi “Kilise Devlet”leri yıkacak, sonra da bütün Müslüman ve Hristiyan kiliselerini lüzumsuzlaştıracaktır. Ki bu arada, “tanrı-kral”lara (Firavun'lara) isyan ile ortaya çıktıktan sonra, “Tanrı krallığının seçkin insanları” gibi bir “hüsn-ü kuruntu”yu benimseyen Yahudi -dinsel- kültürünün, bütün antagonist (çözumsuz) çelişkileri de kendiliğinden patlayacaktır. Ve böylece de, kiliseci ve kavmiyetçi dinlerin sebep olduğu müzmin savaşlar devri son bulacaktır... Çünkü aslında bugün, “tevhid” yolunda cihat yapmak demek, küresel olarak birleşmiş ve bütünleşmiş bir insanlığın, fikrî üstyapı'sı ile ekonomik altyapı'sını tasarlamak ve oluşturmak üzere çalışmak demektir. Yâni artık, tapınma biçimleri ve “tanrı” târifleriyle -dinsel- bölünmenin anlamı yoktur. Zira artık bilinmektedir ki, insanları insan yapan ve/veya bilinçlendiren ortak davranış biçimi, isteğe bağlı olmaksızın etkinliğini sürdüren “ritm melekesi”dir. Ki bu husûsu, **“Tanrı, yapılmasını istediği ibâdet biçimini -şifâhî tavsiye şeklinde bildirmek yerine- fiilen yüklemiş insan fitratına”** şeklinde yorumlamak da mümkündür... Ve “Tanrı” kavramı da, bilinçlenme sürecinin sonundaki, târifi mümkün olmayan “transandantal limit” konumu olarak, yâni bir “yön” veya “rota” veya “gidişât” argümanı olarak belirlenebilir ancak... Ama o “transandantal bilinç”, zamanlar ve mekânlar üstü olacağından dolayı, aynı

zamanda herşeyin ve insanın oluşum sebebi de sayılabilir... Demek ki, binlerce yıl önceki insan düşüncesinin, - “tanrı kral” ile tebâsı arasındaki ilişkiden örnekleme yaparak- yazıp sahnelediği **“bir tanrı ile ona -ihtiram anlamında- tapınan insan”** şeklindeki dinsel senaryo ciddiye alınmaz, ve alınmamalıdır artık... Zira böyle bir fikrî (ve zihnî) üstyapı, altyapı olarak “kapitalist ekonomi”yi tâyin eder; etmektedir... Ciddiye alınması gereken husus, insanların, “bilinçlenme” sürecini bilinçli ve sistematik bir şekilde yaşayarak “tanrısal yol”da ilerlemeleridir. Ve bu meyanda da, tarihi devirleri ve tarih öncesini, doğru dürüs açıklamalarıdır. Çünkü geçmiş ne kadar iyi veya doğru bilinirse, gelecek de o kadar net ve doğru görülebilir; ve bu propozisyonun tersi de aynı derecede doğrudur. Nitekim biz de, İEB metodolojisini (bilimini) aksiyomatik bir şekilde geliştirmekle beraber, “tarih öncesi”ni kavrayıp tarihî geçmişimizi -tezvîrâttan temizleyerek- açıklayabildik. Yoksa, son Osmanlı'nın melâneti, halka “galat-ı meşhûr” olarak benimsettiği “düzmece tarih” ile, en sahih tarihî belgelerimizi bile yok saydırıyordu... Diğer taraftan, sosyo-ekonomik kesitten “feed-back” etkileşimine baktığımızda, kapitalist ekonominin, kilise dinciliğini, kiliseciliğin (veya cemaatçiliğin) de, kapitalist ekonomiyi tâyin ettiğini görürüz. Ki o zaman da, yapacağımız ilk işin, kapitalizme yol veren dînî emirleri iptal etmek olduğunu anlarız... Meselâ bunlardan biri ve en önemlisi, Tevrat'taki “üreyin, çoğalın ve Dünya'ya yayılın!”dır ki, -Dünya'da pek de yer kalmadığına göre- artık geçerliliği ve faydası kalmamıştır; hatta zararlı hâle gelmiştir, kitlesel kıyımlara yol açtığı için... Dolayısıyla bugün artık, kapitalizm'in “büyüme ekonomisi”nin en önemli unsuru olan “üreme-çoğalma” faktörünü, tamamen “devre dışı”, yani bütün plânlamaların dışında bırakmak lâzımdır. Bu da demektir ki, -esas itibâriyle “tabu”lardan kaynaklanan- insanlığın “artı-değer (kapital)”inin, merkezî bir plânlamayla, insanları üremeye teşvik edecek, meselâ “cinsel fetiş”ler yaratacak projelere yönelmesi önlenmelidir; tabii ki bu arada insanlara, cinsel ilişkinin ancak, “içgüdü”nün irâdeyle frenlenemez derecede bastırıldığı hallerde, “def-i hâcet” kabîlinden kurulması gereği öğretilip, bunun için gerekli ortamlar da sağlanarak... Fakat hepsinden de önce, “bluğ çağı” şaşkınlığının ifâdesi olan klişeleşmiş hezeyanların, -hâlâ- edebiyat ve sanat eseriymiş gibi sunulurken, her kuşağa empoze edilmesinden vazgeçilmelidir... Böylece, insanlığın oluşumundaki “cinsel tabu”ya kalite farkıyla dönüş yapılırken, aynı zamanda “sermaye”nin, insanların gastronomik iştahlarını kabartacak çeşniler uydurulması yönünde kullanılması da önlenip, beslenmeyle ilgili yatırımlar, az ve öz (komprime) gıdaların üretilmesine yönlendirilerek, “beslenme tabusu”na da -kalite farkıyla- rücû edilmelidir. Tabii ki “Eğitim”in, inisiyasyon (liyâkat) terapisi ve seçilimine indekslenmesi sûretiyle... Ancak bu şekilde, insanlığın ortak “artı-değer”i, bilimsel çalışmalara, araştırmalara, ve de bu çalışmaların işâret ettiği müstakbel hayat tarzlarının gerçekleştirilmesine yönelecektir; geri dönüşü uzun zaman alan, ve kâr ile sömürüyü minimize eden yatırımlar olarak... İşte böyle bir stratejik dönüşümdür ki, insanlığı, -Büyük Piramit'i yaratan Mısırlılar zamanında olduğu gibi- bir bilinç eşliğinden aşırarak Uzay varlığı olmanın başlangıcına taşıyacaktır...

Türk Milleti ne çektiyse, Saltanatçı'larla Atatürkçü(!)'lerden, ve de onların -kilise dinciliği zemîninde yaptıkları- “kayıkçı döğüşü”nden çekti; ki hâlâ çekiyor... El iz'ân!

-
Ali Ergin Güran: 20/03/11

İthaf:

Türklükten onur duyan değerli kardeşim, liseden arkadaşım merhûm ARIKAN GÜLTAN'ın anısına...